

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Fekete Linka.

— Beszély. —

Linka öt-éves korában árva lett, atyja anyja meghalt, s ha jószívü nagynénje — édesanyja nővére — öt nem vette volna magához, a szegény kis Linka szomoru sorsra jut.

De a néninek kevés ideje volt vele foglalkozni és utána nézni, mert ő maga is kilencz élő gyermek anyja volt, s reggeltől estig elfoglalta őt a nagy háztartás, a kerti munka, a sok baromfi, melynek gágogó, csacsogó, sápgogó, kodácsoló, kukorikoló és turbékoló tarka serege nagy örömeire szolgált a kis Linkának, kinek szüléi városban laktak volt s a gyermek addig csak a nagy háznak kövezett udvarát és magas falait ismerte, melyek a napot elfogták, s még csak nem is volt szabad az udvarban játszani, futkosni, — ha a gyermekek kissé zajosabban kezdtek játszani, mindjárt ott termett a nagyvárosi gyermekek rettegett „mumus“-a, a házmester, s szétkergette őket, lármázva, szitkozódva; mindig csak benn kellett maradniok a szobácskának négy fala között,

hová a nap az egész éven át nem küldheté nyájás, éltető sugarait.

Mennyire örvendett hát a kis Linka, midőn nagynénje csinos kis kocsijában őt magával elvitte falusi kis birtokára, ott futkoshatott a nagy szilvásban kénye-kedve szerint; a kis báránycák oda jöttek hozzá s kezéből ettek, hát az a nagy bóbítáju fekete tyúk azzal a nagy sereg piczi, mindenféle színü fürgé csibével, és azok a szép sárga libák! de azokhoz nem lehetett oly könnyen jutni, mert gunár uram sziszegve kinyújtá hosszú nyakát, s meg is csipte, a ki hivatlanul kis családja közelébe jött; — hát az a furcsa kakaspulyka! Linka majd agyonnevette magát, midőn farkát szétterítve, szárnyain szánkázott s az orráról lefityegő furcsa valami, sőt egész feje vörös és kék lett nagy mérgében, ha a büszke, kaszafarku, fényes tollu kakas párbajra kiállt vele, s midőn a sokkal nagyobb kanpulyka már azt hitte, hogy erőt vehet fürgé ellenségén, az egyszerre lábai alatt kisikamlott, felszállt a szekér oldalára s szárnyaival csapkodva nagyot kukorikolt. Oh be szép, be kedves volt ez mind! —

Linka jó gyermek volt, csak egy hibája

vala; nem szerette a fésűt és a mosdó-vizet. S minthogy a néninek nem volt ideje őt fésűlni és mosdatni, reggel mindig hallani lehetett:

— Jani, Józsi, Lotti, Marcsa vagy Róza, nézzetek utána, Linka megmosdott-e? meg van-e fésűlve? fel van-e öltözve?! —

Aztán fogdosták, kergették Linkát, ki mindig elszökött, ha a mosdásról volt szó. S minthogy a néni nem nézhetett utána, bizony megtörtént, hogy Linka két-három napig is mosdatlan és fésületlen maradt, mert a nagyobb gyermekek reggel az iskolába siettek, a kisebbek meg nem birtak vele; Linkának különben oly szép hullámos barna haja — borzas, kóczyos, csinos kedves arcza szinte barnás-szürke lett.

— Nézd a barna Linkát! — kiáltott Kázmér egyszer nevetve, midőn Linka megint nem akart mosdani, arczán pedig ott voltak a tegnapi lekváros derelyének nyomai, kávéval garnirozve.

— Dehogy barna! — szóla az okos Lotti, — ő majd fekete Linka lesz! — mert ő már tanulta az iskolában, hogy Afrikában fekete vademberek vannak, s azt gondolta magában, hogy tán azok sem mosdanak.

Hanem a gyermekek esufolása és ingerkedései nem segítettek a bajon.

Midőn egyszer megint kergetőztek Linkával, — hogy őt több napi nem-mosdás után ismét alaposan megmosdassák és bozontos haját kifésűljék, a kis leány futott, futott, a mennyire lábai birták; a kert végén kibújt a kerítésben lévő résen, s tova szaladt a füzesen keresztül, ki a rétekre, hátra sem tekintve, ámbár üldözői rég felhagytak a kergetéssel, s abban bízván, hogy Linka valahol elbujt a füzesben s majd előjön, ha megéhezik, nyugodtan hazamentek s mind-egyik folytatta a maga dolgát vagy játékát.

Linka pedig csak futott, futott, a mig az erdőbe ért, — pedig gyönyörű nagy erdő volt az, pompás erdei virágok nyíltak a terebély bikkfák és nyírfák hűs árnyában, itt-ott már piros számócza is kandikált a dús, sötétzöld növényzet közül, s Linka olyan jól érezte magát, hogy nem is gondolt a visszatérésre. Leült a lág, zöld mohára s hallgatta a madarak dalát, — olvasta, hányat szól a kakuk, — versenyt kaczagott a vadgerlével, s tapsolt örömeiben, midőn a

sárga rigó épen feje fölött kezdett füttyörészni, olyan gyönyörű aranyostollu madarat ő még soha sem látott! — De végre a fáradság erőt vett rajta, feje alá terítette kötőjét, s mélyen elaludt.

Midőn felébredt, már nem volt olyan világos, mint azelőtt, a nap sugarai nem játszottak többé bujósdit a nyírfák lengő galyai és a bikkék sűrű, világos zöld lombjai közt. Linka felugrott s egy utat pillantott meg. Ez csak nem vezetheti őt másfelé, mint haza, — gondolá, s azonnal el is indult rajta; de mindig sötétebb és sötétebb lett, csak a nyírfák ezüstsín sudarai fehérlettek itt-ott a sűrűben. Később ugyan feljött a hold, de halvány fénye nem világíthatá meg az erdőt annyira, mint a nap sugarai, sőt inkább arra szolgált, hogy a napvilágnál egészen természetes alakú bokrok-nak és fatörzseknek szörnyű, kísérteties színt kölcsönözzön, Linkának mind eszébe jutottak azok a sok mesék kísértetekről, erdei szörnyekről, törpékről, s a mint körül nézett, valóban látott amott az ut szélén egy szörnyű alakot, szarva is volt, vasvilája is, pedig mozgott is.

— „Huhu! uhu!“ — kiáltott most Linka feje fölött valami rémes hang, s olyan sajátságosan suhintott el fölötte, s mikor körül nézett, két tüzes szemet látott egy vastag odvas bikk oldalán, s hogy forogtak azok! jaj Istenem! — Linka sirva fakadt, mit csinál ő most egyedül ebben a nagy erdőben, s végre keservesen sirva lefeküdt egy terebély bikk tövébe, melynek ágai a földig értek s védő ernyőt képeztek fölötte.

De bármilyen keservesen sirt is, senki sem jött, hogy őt visszavigye nagynénjéhez, ki őt olyan nagyon szerette, ki oly jó volt hozzá, habár a gyermekek kissé gyötörték is; végre mégis csak elaludt, a sirásban kifáradva, de korántsem aludt olyan jól, mint délelőtt a puha moha-ágyon.

Midőn hajnalban a nap felkelt, Linka is felébredt; felült és megint eszébe jutott, hogy ő egyedül van abban a nagy erdőben. De a madárkák most még szebben énekeltek, mint tegnap, s annyi zamatos számócza mosolygott rá piros ajkával, miszerint minden félelemről megfeledkezett. Épen ki akart bujni a bikk lombfödele alól, midőn halk zörejt hallott háta mögött. Megfordítá fejét.

Ott állt egy gyönyörű állat s rá nézett kedves, szelid, fényes szemeivel. S nem is igen félt a gyermektől, mert midőn finom, ékes lábaeszkáival könnyen tova lépdelt, még egyszer visszanezített.

Linka figyelmesen követte őt szemeivel a bokrokon át. Egyszerre látta, hogy a fiatal özike mélyen lehajolt. A kíváncsiság most arra készítette Linkát, hogy utána menjen.

Midőn közelebb ért, egy pataknek csörgedezését hallá s gondolá: „Az özike bizonyára iszik ott; én is szomjan vagyok, majd iszom én is.“ —

Az özike bizonyára már ivott, most ott állt a tiszta vizű patakban, aztán megint lehajolt s belemártotta szép fejcskáját kétháromszor egymásután, s úgy látszék, nagyon jól érzé magát a büs fürdőben. Egyszerre egész falka öz jött, kicsinyek, nagyok, valamennyi elszaladt Linka mellett, úgy hogy majd felkiáltott, és vigan szöktek át a patakon, s aztán ittak, fürödtek, némelyik egészen belefeküdt a vízbe, s midőn ismét elmentek Linka mellett, mindegyik rá nézett okos szép szemeivel, mintha azt akarná mondani:

— Most te is úgy tégy, mint én! —

Aztán oda szálltak kisebb-nagyobb madarak, körül köre ugráltak, először belemártották csőrüket a vízbe, ittak, — aztán belementek, beledugták fejüket, lubiczkoltak, prieskitöltek, szárnyukat csattogtatva, s egész lucskosan jöttek ki, aztán jól meg rázták tollzatukat, a legközelebbi ágra szálltak s ott szépen elrendezték tollaikat, tisztogatták magukat, s aztán még egyszer oly vigan daloltak a sűrű lombok közt.

Linka nagy bámulattal nézte mindezt. Először gondolá:

— Oh azok a szegény állatkák abban a hideg vízben! . . . De midőn látta, hogy mindegyik még vigabban jött ki a vízből, mint a hogy bement vala, neki is kedve kerekedett azt megkísérteni. Levetette czipőjét, harisnyáját, s midőn az a fris, tiszta víz lábai felett csörgedezett, hangosan felkaczagott. Aztán egészen levetkőzött, kezeivel vizet meritett, s arczára, nyakára, karjaira öntötte, s annyira megtetszett neki a fürdés, hogy végre egészen belefeküdt a patakba s úgy lubiczkolt, mint egy kis réce.

— Milyen tiszta leszek én most — gondolá magában, — mit szólnak majd unokatestvéreim, ha meglátnak. —

De ekkor eszébe jutott, hogy most már haza is kellene mennie. Megint felöltözött s lassan visszafelé ment azon az uton, a melyiken ide jött vala. De az erdő végtelenségnek látszék. Egyszerre kocsizörgést hallott.

Midőn közelebb jött, egy hang kiáltott:

— Linka, hová mégy? —

A gyermek megismerte a kocsiban ülő férfit, nagybátyjának egyik jó barátja volt.

— Haza akarok menni, — felelé Linka.

— Akkor nem jó irányban indultál, mert így mindig jobban távozol a falutól; de hogyan jöttél te ide az erdőbe így egyedül?

Linka azt felelé, hogy eltévedt, mert az igazat restellé bevallani.

A bácsi felvette őt a kocsira, s midőn megnézte, bámulva mondá:

— Te kis leány, egészen másképp nézsz ki, mint otthonn; ugyan mi történt veled?

Linka csak himezett-hámozott, de a bácsi nem hagyott békét, s végre elbeszélé neki, miért szökött ő el hazulról s mi mindent tapasztalt ő az erdőben.

A bácsi nevetett, megczirógatta üde, piros arcát, mendván:

— Azt már szeretem hallani. — Aztán zsebébe nyult.

— Itt van egy fésű, simítsd meg szépen a hajadat is.

Linkának ezt nem kellett kétszer mondani. Ámbár elég bajos volt a zilált, borzas hajat kifésülni, de ő bátran hozzáfogott. s midőn barna haja szép, természetes fürtökben omlott tiszta fehér nyakára, homlokát gyűrűző hullámokban szépen rendesen körülvéve, — olyan csinos leányka lett, hogy szinte öröm volt rá nézni.

Otthonn nagy aggodalomban voltak a gyermek eltűnése miatt. Mindenütt keresték őt, de nem lelték sehol. Midőn a kocsis megállt a ház előtt és Linka ép egészségben leugrott, nagy öröm volt a gyermek közt, s kérdésekkel ostromolták.

Linka jó nénikéjéhez simult, s egyedül neki beszélé el élményeit; az unokatestvéreknek még nem szabad arról semmit sem tudniok. De mindnyájan észrevették a változást, mely rajta történt. Most már minden

reggel szó és segítség nélkül szépen megmosdott, megfésülködött s úgy jött a reggelihez.

Hanem soha sem feledé el, a mit az erdőben látott és tapasztalt, — s midőn évek multával szép, szorgalmas, tisztaságszerető hajadonna vált, a falubeli lelkész nőül vette őt, s később, midőn gyermekei körében a kis kert lugasában ült, elbeszélé nekik a „fekete Linka“ történetét és erdei élményeit.

Meleg szobában

Meleg szobában ur vagyok megint,
Nem érzem, mily idő van odakint!
Kályhám gyomrában pattog a hasáb,
Dicsően játszom a török basát.

Divánom is van, pompás, féderes,
Sokkal jobb, mint a rabnak a deres;
Tagjaimba szállt uri kényelem,
Rajt'! az életet mohón élvezem.

Himzett papucsba fészkelte lábomat
Elnyujtva, szívom tölt esibukomat.
S ha a mi legjobb mellé gondolom, —
Illattal tölti orromat borom.

Csábos varázsu, szikrázó ital!
Keblemből a gond általad kihál;
S a mely még eddig renyhén éreze,
Tőled gyulad meg szívemnek tüze!

Töltsd be erőddel egész lelkemet!
Ne foszd meg tőlem eszményképemet,
Elveszne bennem egy egész uracs,
Kinek barátja sírig a kulacs!

Eszem is megáll, ha rá gondolok,
Hogy én mégis csak házörző vagyok!
S az, kinek iszom tűzsinű borát,
Látogatni ment szép menyasszonyát.

Halló érzékem kínzó zajt fogad,
A kapuban megáll a egy fogat;
Jó a ház ura . . . jaj! oh jaj nekem!
Felveszem ismét rongyos bekecsem.

Uram pakkjáért rohanok, megyek!
Ugorj' hát lábam kettőt egy helyett!
Sors! mért vetted el uraságomat?
Régi közmondás: „Nem úr az inas!“

F. Erzsi.

A fehér farkas.

— Mese. —

Egy királynak három leánya volt. Egyszer a szomszéd király hadai megtámadták az országot s a király maga vezérlé hadseregét az ellenség ellen. Midőn leányaitól búcsút vett, átadá nekik varázs-gyűrűjét, és szigorún rájok parancsolt, vigyázzanak jól ezen kincsre, mely ama csodaerővel bír, hogy a férfinak megmondja, kicsoda lesz jövődöbeli neje, a leálynak pedig, kicsoda lesz jövődöbeli férje.

A leányok ünnepélyesen megigérték, hogy úgy fogják őrizni ezen csoda-gyűrűt, mint szemök világát. Hanem alig hagyá el a király a palotát, már is elővették a gyűrűt, mely gyönyörű, aranyba foglalt rubin-, gyémánt- és smaragd-kövekből állt s először a legidősebbik, Teréz, kérdé tőle:

— Gyűrű, gyűrű, mondd meg nekem, ki lesz az én férjem?

A gyűrű felelé:

— A te férjed lesz egy csodaszép királyfi!

Teréznek nagyon tetszett e felelet, mert ő ugyanis csak szépség és korona után vágyott. — Ezután a második, Katalin, kérdé:

— Gyűrű, gyűrű, mondd meg nekem, kicsoda lesz az én férjem?

És a gyűrű felelé:

— A te férjed lesz egy roppant gazdag, nagy kincsekkel bíró bűvész fia.

Katalin is nagyon örvendett e feleletnek, mert ő ugyanis csak pénzre, gazdagságra vágyott.

Most már a legfiatalabbra, Ilonára került a sor, de ő nem akart kérdezni, mondván: — Ha az Isten úgy rendelte, hogy férjhez menjek, akkor úgy is megtudom annak idejében, kicsoda lesz az én férjem.

De nővérei addig unszolták, a mig végre ő is kérdé a gyűrűtől:

— Gyűrű, gyűrű, mondd meg nekem, ki lesz az én férjem?

S a gyűrű felelé:

— A te férjed lesz a fehér farkas.

Erre mind a három nővér megijedt, de leginkább Ilona, azt gondolván, hogy a fehér farkas csak azért veszi el őt, hogy azután megehesse.

A király azonban nemsokára véget vetett a háborúnak, s visszajött győzelmes

Önkénytelen esuszamlás a svájci havasokon. (Lásd szövegét az 522. lapon.)

seregével, s ismét nagy örömben és vigalomban éltek a királyi udvarban.

Egy év letelte után így szóla a király legidősebbik leányához:

— Teréz, én téged egy királyfinak ígértelek nőül, s ha ma nem jön, holnap elutazom s majd visszatérek vele együtt, és aztán megtartjuk a fényes lakodalmat.

Alig mondá ki a király e szavakat, midőn a toronyőr háromszor fújt kürtjébe, annak jeléül, hogy fejedelmi vendég közeledik, s nemsokára megtelt a királyi palota ezüstpánczélos lovagokkal; elül jött egy lovas, hófehér paripán, melynek bíborszín bársony takarója majdnem a földig ért, a lovas mellett aranypánczél fődé, mely csak úgy csillogott-villogott a gyémánttól és egyéb drága kövektől, fején hattyúprémes süveg, melyről paradicsommadár-tollak lengének s nem tudta az ember, mit bámuljon inkább, e csodaszép, aranyként fénylő tollakat-e, vagy a lovas övig érő kékesfekete dús fürtjeit.

A király mindjárt ráismert vendégére s egész a lépcsőig eléje ment, s barátságosan fogada őt, mint leendő vejét, ezután bemutatta a vendéget Teréznek, mondván:

— Ime, kedves leányom, tekintsd e kedves vendégünket, a dsanguporupipi királyfiát, mint jövőbeli férjedet, kinek én téged egy évvel ezelőtt eljegyeztelek.

Teréz öröme nagy volt; a mit ő titokban ohajtott, a mit a gyűrű megjövendölt, most beteljesült, — férje királyfi, és oly csodaszép férfi volt, a melyet még senki sem látott az egész országban.

Pompás lakodalmat tartottak s azután elköltöztek a dsanguporupipi király birodalmába. —

Ismét elmúlt egy év, midőn a király magához hívatta második leányát, Katalint, s így szóla hozzá:

— Katalin, én téged egy roppant gazdag, leirhatlan kincsekkel bíró hatalmas bűvész fiának nőül ígértelek, mert ő segített nekem tavaly az ellenséget legyőzni. De ne búsulj, leányom, habár férjed fején nem díszlik királyi korona, azért te mégis hatalmasabb lélsz, mint nővéred, kit királyfi vett el.

— Nem is búsulok én, édes atyám, hiszen én nem is vágyom sem koronára, sem szépségre, — nekem hatalom kell és pénz.

Alig mondá ki e szavakat, midőn ször-

nyű robaj rázkódtatta meg a levegőt, és zúgva, horkolva, tüszkölve négy sárkány ereszkedik le a királyi palota udvarára, melyek egy csodálatos, soha nem látott járműbe valának fogva. Felső része hintóhoz hasonlított és tiszta aranyból volt, kerek helyett ezüst szárnyakon nyugodott, melyeknek tollai rubintokkal, smaragdokkal és gyönggyel valának kirakva, és e csodálatos hintóban ült egy öreg ember, övig érő ezüst szakállal, fekete bársony palást, melyen gyémánt-csillagok tündököltek, fődé tagjait, fején a griffmadár bőréből készített süveg, melyen egy tyuktojás nagyságu karbunkulus vakító fényvel sugárzott.

Az öreg király felkelt s az ajtóig eléje ment a fényes, sugárzó s mégis oly gyászos alaknak, mondván:

— Jó, hogy eljöttél, hatalmas bűvész, mert különben értted kellett volna mennem. Hát fiad hol van?

— Fiam betegen fekszik otthon, — felelé a bűvész, — s annyira vágyott szép menyasszonya után, miszerint kénytelen valék magam eljönni, mert fiam addig nem gyógyulhat meg, a míg menyasszonya homlokát meg nem csókolja. Akarsz-e velem jönni, szép királykisasszony? — Sárkányfogatom pár perc alatt elvisz minket gyémántváramba, hol beteg fiam epedve várja megjelenésedet.

A királyleány nem gondolkodék sokáig, hogynem menne ő szívesen az öreggel, ki „gyémánt“ várban lakik! Mit bánja ő, hogy leendő férje nem visel királyi koronát, hiszen az az egy csoda-karbunkulus a griffmadárbőr-süvegen maga fölér egy királyi sággal. Tehát elbúcsúzott nővérétől, atyjától, beült az aranyhintóba, és a sárkányfogat felemelkedék a levegőbe, s nemsokára eltűnt a felhők mögött. —

Ismét elmúlt év. Egyszer ebéd után a kandalló előtt ülve atyjával Ilona, kérde tőle:

— Kedves atyám, nővéreim férjhez mentek s hihetőleg mind a kettő boldog; de most már én is szeretném tudni, ki fog engem elvenni.

— Azt én bizony nem tudom, édes leányom, — felelé a király, — te vagy a legfiatalabbik, s felőled nem is igen tudja a világ, hogy születél, s így csak a jó Istenre

bizom, majd küld ő neked is egy derék, hozzád való férjet.

A mint ezt kimondta, a főkomornyik berohant az ajtón, sápadtan, zilált hajjal.

— Mi baj? — kérde a király, — tán megbolondultál.

— Nem én, felséges királyom, — felelé amaz reszketve, — csak megijedtem, mert egy szörnyű nagy fehér farkas jött a konyhába s a királykisasszonyt követeli.

A király e szavaknál Ilonára nézett, s látván, hogy ő egészen nyugodt s nem ijedt meg legkevésbé sem, bámulva kérde tőle:

— Hát te nem is ijedtél meg e szörnyű hirre?

— Nem én, édes atyám, mert mikor te a háborúba mentél, megkérdeztük a csodagyűrűt: kicsoda és micsoda lesz mindegyikünk férje, s nekem megjövendölte, hogy engem a fehér farkas fog elvenni; ha pedig csakugyan így rendelte az Isten, akkor bele kell nyugodnom; és most hát bocsáss el engem édes atyám, hadd menjek.

— Te vagy a legkedvesebb leányom, s én nem bocsátlak el oly könnyen, hanem tán még segíthetünk a bajon, hátha mást küldenek el helyetted?

Ezzel behivatta a szakácsnőt s mondá neki:

— Én adok neked szép ruhát és sok pénzt, ha a leányom helyett elmegy a farkassal.

A szakácsnőnek tetszett az ajánlat, felöltözött Ilona legszebb ruhájába, tele szedte zsebeit ékszerekkel, gyémántokkal, a királyteli tömte tárczáját nagy bankóval, s úgy ellátva felült a farkas hátára, mely azonnal s bes ügetéssel az erdők felé indult.

Hanem a farkas valami csejt kezdett sejtteni; utközben gyakran hátra nézett s észrevette, hogy a leány lába csak félig van az arannyal himzett cipőben, — sarka nem akart beleférni.

— Hallod-e lelkem arám, — mondá egyszerre, — a te lábad nagyobb a cipőnél, — miért van az?

— Kicsire varrta a cipész.

— No mit sem tesz, — majd otthon lerágom, a mivel nagyobb, mert én nem szeretem a letaposott sarku cipőt.

Erre a leány megijedt, s gondolkodni kezdte magában, hogy ez bizony nem lesz jó

multság, hátha utoljára nem csak a sarkát, de egészen megeszi őt?.. Mit használ neki akkor az a sok pénz és gyémánt?.. S ezen gondolatokra elkezdett keservesen sirni.

— Miért sirsz te, lelkem arám? — kérde a farkas.

— Jaj Istenem, hogy ne sirnék, mikor te a sarkamat le akarod rágni, s pedig én nem is vagyok a királykisasszony, csak egy szegény szakácsnő!

— Ugy! Szerencséd, hogy ezt most megmontad nekem, mert ha otthon tudom meg, akkor megettelek volna!

Ezzel hirtelen megfordult s vágatva visszavitte a szakácsnőt a királyi konyhába.

A komornyik ismét beszaladt a királyhoz, hogy a fehér farkas visszahozta a szakácsnőt és a királykisasszonyt követeli. A király most sem akart elválni Ionától, hanem sok kincscsel és kéréssel rávette a szobaleányt, menjen el a farkassal. A leány elfogadta az ajánlatot, felöltözött gyönyörű ruhába, magához vette kincseit, rá ült a fehér farkas hátára, mely rögtön az erdő felé ügetett.

Hanem a farkas utközben hátra nézett s észrevette, hogy mennyasszonya kalapja épen csak a feje tetején ül s minden lépésnél úgy tánczol ott, mintha le akarna esni.

— Lelkem szép arám! — mondá a farkas, — miért viselsz te oly kicsi kalapot?

— Bizony szűkre szabta azt a kalapos.

— No se baj! Majd otthon körülragom a fejedet, aztán belefér a kalapba, mert én nem szeretem, ha a kalap úgy fityeg a fejed tetején.

A szobaleány erre még jobban megijedt mint a szakácsnő, mert annak csak sarkát, neki pedig a fejét akará körülraggni, s hangosan elkezdett sirni.

— Miért sirsz te, lelkem arám? — kérde a farkas.

— Jaj, hogy ne sirnék, mikor te a fejedet akarod megrágni, pedig én nem is vagyok Ilona kisasszony, hanem csak egy szegény szobaleány! — felelé zokogva.

— Ugy! — szerencséd, hogy azt most mondtad meg, mert ha otthon tudom meg, azonnal szétéptelek volna.

S ezzel a fehér farkas megfordult s visszavágatott a királyi várba, és szörnyű ordítással követelé az igazi királyleányt, mert különben elpusztítja az egész országot.

A esztamezők nyenté. (Lásd szöveget az 524. lapon.)

— Hadd menjek, édes atyám, ha Isten úgy rendelte, — esde Ilona; s atyja, látván, hogy itt nem használ semmi cseltfogás sem, könyezve elbúcsúzik kedvencz leányától s

langba vitte aráját. Ott fáradtan ledült s Ilonának mondá:

— Lelkem feleségem, rakj tüzet, melegíts vizet és mosd meg lábaimat; lásd, hár-

A Kucsma-hegy Erdélyben. (Lásd szövegét az 525. lapon.)

lekíséré őt az udvarba, hol a fehér farkas hátára ült, mely rögtön elsietett vele.

Midőn az erdőbe értek, már beesteledett; a fehér farkas egy hegyoldalba nyiló bar-

mas utat tettem éretted, lábaim nagyon fáznak.

Ilona nem szólt semmit, mivel jószivü, engedelmes lelkü volt, hanem fát szedett,

vizet melegített s megmosta a farkas szőrös talpát, de mégis gondolá magában:

— Otthonn lágy szőnyegen jártam, itt kemény kövön térdelek; otthonn száz cseléd állt szolgálatomra, itt meg nekem kell szolgálnom egy rút farkasnak — —

— Ilona! — szakítá felbe gondolatait a farkas, — szedj száraz harasztot és lágy mohát az erdőben, aztán készíts jó fekhelyet, mert én álmos vagyok!

Ilona szó nélkül eng delmeskedék, s midőn jó nagy halom harasztot és mohát behordott, a fehér farkas kényelmesen végig nyújtózkodék rajta s azonnal elaludt; Ilona is lefeküdt a haraszt-ágy szélére, s minthogy nagyon fáradt volt, ő is mélyen elaludt.

De mennyire bámult, midőn reggel felébredt, — nem is hitt szeméinek, mert nem sötét barlangban, hanem pompás királyi palotában, aranyos nyoszolyában selyem párnák közt pihent. Az ablaknál gyönyörű ifju állt csillogó ruhában, s midőn észrevette, hogy Ilona felébredt, halkkal kiment, s mindjárt bejöttek a komornák és felöltöztették, megfésülték Ilonát, azután pompás terembe vezették, hol a szép ifju eléje jött s megölelte, megcsókolta őt. Aztán elmondá neki, hogy ő az a fehér farkas, melylyel tegnap atyja házatól eljött. Egy gonosz boszorkány farkassá változtatta őt, s mindaddig farkasnak kelle maradnia, míg egy szép királyleányt nem talál, ki önkényt elmen hozzá nőül, s engedelmesen, minden ellenmondás nélkül, kiszolgálja őt.

— És mivel te édes Ilonám, olyan jószívű és engedelmes lelkű vagy, megváltottál engem s kiszabadítottál az átok hatalmából; most ismét visszanyertem emberi alakomat s vele együtt országomat és koronámat.

Ezután meglátogatták az öreg királyt, ki búbánatban élte napjait, azt hívén, hogy a fehér farkas megette az ő kedves leányát; képzelhetni, milyen nagy volt öröme, midőn a szép fiatal királyi párt meglátta.

Hát a másik két királyleányból vajjon mi lett! . . .

Egy este két elrongyosodott, fáradt koldusasszony érkezett a királyi udvarba; Ilona épen a kertben sétált férjével, a mint meglátta a szegény asszonyokat, — azonnal oda sietett, s a mint rájuk nézett felikoltott:

— Teréz! Katalin! — s azonnal a palotába vezette őket, fürdőt csináltatott nekik, s midőn megfürödtek, felöltözködtek, jóllaktak és kissé megpihentek, elbeszéltek szomorú sorsukat. Teréz alig élt néhány hónapig nagy boldogságban, mint fiatal királyné csodaszép férjével, midőn a bűvészek királya, a hatalmas Dsindsuncsancsikuli, háborút indított férje ellen, és a világhíres szépségű fiatal király oly gyámoltalan és gyáva volt, miszerint az első csatában megfutamodott és az ellenség által megöletett. A győzelmes Dsindsuncsancsikuli elfoglalta az országot, elfogta a királynét s magával vitte őt országába; mily nagy volt meglepetése, midőn a fiatal király nevében Katalin nővéreére ismert!

De Katalin nagyon boldogtalan volt, ámbár ohajtása beteljesült s férje a leggazdagabb ember volt a világon, de mi haszna! A gyémántvárban majd megvakult a folytonos csillogás és fény miatt, — férje egy idomtalan, pénzsákhhoz hasonló alak volt, melyen fej helyett egy nagy 0 (zérus) ült, mely természetesen üres vala, a zérus természetéhez képest; a hová tekintett, mindenütt arany, ezüst, gyémánt, gyöngy és — hideg, soha nem mosolygó arcok. A két nővér ezentul csak azon törte fejét, hogyan szökhetnének ők el szomorú fogságukból. s végre sikerült is nekik a gyémántkerítés alatt az arany homokot kiásni s a nyitott résen szerencsésen megmenekültek, s addig mentek-mentek, míg atyjok országába értek.

„Igy jár, — fejezé be Katalin beszédét, — a ki csak gazdagságra, hatalomra, trónra vágy! lám, te kis Ilonka, mindig alázatos lelkű, szerény valál, és ime, te nyerted el az élet legnagyobb, legdrágább kincsét: az igazi boldogság koronáját!“

Vihar közben a havasokon.

(Képpel.)

Azon évszakban vagyunk épen, a midőn a szenvedélyes hegyi utazók ismét kezökbe veszik a vándorbotot, skalandok után szomjazva, seregesen indulnak a svájci havasok ismert és ismeretlen szépségeinek s nagyszerű látványainak felkeresésére, — csak-hogy aztán gyakran oly kalandok is füsze-

rezik utazásaikat, a milyenekre sem nem számítottak, sem nem vágytak.

Egy ily nem ohajtott hegyi kalandot ábrázol képünk is. A dolog a Svájc és Olaszország határszélén lévő hegyszoroson, a Paso di Gavián történt. Utazónk lóháton érkezett társával az égbe meredő havasok között fekvő Santa Katarina nevű gyógyfürdőbe. A némt utazó így beszéli el további élményeit:

„Az olasz papokkal és egyéb vendégekkel teli fürdőben egy deli külsejű fiatal ember németül szólított meg:

— A gaviai hegyszoroson akar ön átmenni? s vezetője nem ismeri az utat? Lóháton aligha lehet azon átjutni; különben itt senki sem ismeri az utat, és felvilágosítást e szerint nem kaphat itt e részben, hanem majd segítünk, a hogy lehet.

A barátságos katonatiszt oly szíves és előzékeny volt irányomban, hogy ő maga keresett számomra egy ügyes vezetőt, a ki legalább annyira a mennyire az utat ismerte; midőn búcsút vettünk egymástól, megtudtam, hogy a barátságos katonatiszt magyar ember s jelenleg hadnagy az olasz királyi karabélyosok ezredében.

Az egész fürdőtársasság elkísért egy darabig, midőn két társammal s jó hegymászó lovammal — melytől elválni nem akartam, ámbár ezt sokan javasolták, miután olyan helyekre is jutunk, melyek járatanok a ló számára s legfelebb kecske vagy zerge lenne alkalmas az ilyen utazásra, — egy szép augusztusi délutánon két óraker utnak indultunk.

Az első órákban felségesen haladtunk. Kis szürkém oly gyorsan és ügyesen kapaszkodék fölfelé a hegyen, hogy alig győztünk nyomában maradni. Hanem egyszerre borulni kezdett; vastag, kövér, fehér fellegek emelkedtek a távol sziklafalak mögül, s csakhamar felismertük a léghör viharteljes szándokait. Még eddig csak fölfelé mentünk, s lovam a kemény, sziklás talajon valóban kecske-ügyességgel lépegetett egyik sziklalépcsőről a másikra; de mitevők leszünk, gondolám, ha majd a hegy tulsó oldalán lefelé kellendereszkedniünk ily lépcsőzetes utakon?

Jöttek azután olyan helyek is, hol az ut egészen megszűnt, s omladványos, csúszós talajra értünk, alattunk pedig 800 – 1000

lábnyi mélység tátongott. Azonban az első három óra alatt semmi bajunk sem történt.

A fáradalom újabb erőt kívánt. Rövid pihenés és némi étkezés után serényen folytattuk utunkat. De épen úgy siettek a viharos fellegek is. A mellettünk emelkedő 10 – 11,000 lábnyi magas havasi csúcsoknak már csak egy része volt látható, a többi sűrű fellegsüveg borítá.

Végre fölértünk a hegyszoros tetőpontjára, mintegy 8500 lábnyi magasságban, s itt, még mielőtt kinézhetünk volna a hegyről levezető utat, egyszerre oly sűrű, szürke köd fogott körül minket, hogy kétlépésnyire sem láthattunk. A csipős és mérges szél sivitva sodorta ránk nedves gőzeit. Meg kellett állanunk.

Egy percze kitisztult egykissé a láthatár, a másik perczen már ismét sötétségbe burkolt a vihar szürke köpenye. Hat óra elmúlt. A köd egyre incelkedett velünk. Egyszerre villám, dörgés és mennykőcsapás! Egy viharfelleg kellő közepében voltunk. Eddig oly türelmes kis szürkém ágaskodni kezdett ijedtében. S most ráadásul oly öreg szemü jégeső hullott, hogy arcunkat karjainkkal kellett befedniünk, mert különben olyanokká vert volna, mint a kinek arczán az ördög borsót csépelte. Olasz vezetőm hangosan imádkozék.

Lovunk különféle veszedelmes tánczfigurákban gyakorolta magát, s bőrét csak köpenyegeink ráterítésével védhettük meg.

Egy negyedóra mulva vége volt a viharos látmánynak, a jég helyébe eső lépett, a láthatár kissé tisztult, s jó szerencse fejében a jégdara közt lépegetve, megindultunk a hegytetőről lefelé.

Az utat eltéveszván, egyszerre egy ropant meredek lejtőre értünk.

Mikép érünk le lovunkkal e rendkívül csúszós talajon? — ez volt a kérdés. Nem volt más menekvés. Meg kellett tehát a veszélyes lejárás kísérletét. Lovászom elejente nyomról nyomra vezette a lovat, de midőn az omló, siklós földön hátulsó lábával nehányszor megcsúszott, az én olaszom farkánál fogva megragadta a lovat s úgy tartotta vissza; de később az ut még csúszósabb lett, s vezetőm a ló két első lábát nyakába vette, s az alatt, míg én hegyi botom segítségével nagynehezen áthatoltam a ve-

széles helyen, az én kedves utitársaim egy önkénytelen csuszdánigen gyorsan jutottak le azon pontig, hol a veszély, azaz a meredek lejtő megszűnt. — (Lásd mellékelt képünket.) Midőn a biztos helyre értünk, szegény kis szürkém, hangosan, mintegy örömét akarván kifejezni, nyeríteni kezdett, ámbár egész teste reszketett s több sebből vérzett. Mi is tetőtől talpig sárosak voltunk s foszló rongyokban lógtak le testünkről öltönyeink.

Éjfél elmúlt, midőn agyonfáradva és kiéhezve, Ponte di Legno helység fogadó-jában megérkeztünk.

A csatamezők hyenái.

(Képpel)

Nem a golyó, nem a kard éle, nem a szurony halált hozó hegye az, mitől a katona retteg, ha a csatamezőre indul. A katonák teljes elszántsággal beszélnek azon sirgödrökről, melyekbe tetemeiket el fogják takarítani, hideg vérrel néznek farkasszemet a halállal, de borzadály fut végig tagjaikon, ha azon, minden emberiségből kivetkezett szörnyekre gondolnak, kik szegénység, nyomor, boszuvágy vagy természetes gonoszság által késztetve, el fognak jönni a vértől ázott csatatérre, hogy a halva fekvő katonát kifosztogassák, megcsonkítsák, sőt gyakran a még életjelt adó, haldokló harcosokat is ruhájoktól s egyéb holmijoktól megrabolják.

Ily szörnyű jelenet az is, melyet kedves olvasóink a mellékelt képen látnak; nem képzelmény, hanem szomorú való az, a mit ábrázol. A szadovai csata után volt, Königrätz vidékén, Csehországban. 1866-ban. Egy külföldi tudósító, a ki a csata napjai után bejárta e téreket, szemtanuja lön az itt ábrázolt jelenetnek, melyet ekként ír le:

— Julius 4-én és 5-én volt, midőn néhány utitársammal a szadovai erdő előtti térségre léptem. Sötét felhők boríták az eget, mintha gyászolná azt a sok, reményteljes ifjú életet, mely a vérengző csatában a háború angyalának áldozatul esett. Körülöttünk heverték a szétszaggatott arcok és fejek, itt-ott egy embertöredék s egy még rángatózó alak, amott ég felé meredező

kezek és karok nyultak ki, megdermedve, az elhányt fegyverek, feltúrt és összetaposott föld, vérrel áztatott iszapvegyülékéből — s a levegő már szinte sűrű volt azon gözöktől, melyek az enyészet és rothadás előjelei.

A ki nem látott holtakat a csatatéren, az nem tudja, mi a halál, — nem ismeri annak borzalmait. Amott nyílt, merev szemek megtört tekintete tapad rád, miket nem fogott be szerető kéz, — a másik rád szegzi pillantását, mintha mosolyogva ezt akarná mondani: „ismerlek!“ — Amott egy harmadiknak összeszorult ajkán mintha látnók még az utolsó szörnyű átkot, midőn egy gránát testét szétszaggatá.

Még az előbbi képek kínos hatását éreztük keblünkben, midőn egy előttünk ismeretlen nyelv hangjai s bántó vad kaczagás hatotta meg fülünket. Bámulva, ijedten szétnéztünk, s most már nem holttestek látása rémit minket, hanem élő csoportoktól irtózunk. Élő emberek voltak, kiknek látása, foglalkozása a gyűlölet, szegény, boszu és undor érzetével töltött el, — a csatatér hyenái voltak ezek!

Mellékelt képünk némi fogalmat nyújt a gyalázatos jelenetről. Egy porosz gránátos félmeztelen teste körül csoportosult a vad csöcselék, mely a csatamezőre jött „bongészni“. Egy butapofájú rut kölyök, környezetének hahotája közt, abban fáradozik, hogy a kiszenvedett katona csizmáit próbálja lehúzni. Egy embertelen kinézésű siheder, ki egy talált karddal ékesíté fel magát, ama gyerek erőlködését nagy kedveléssel nézi, míg egy vaskos fehér cseléd tompa érzéketlenséggel báméskodik a halott arczára s egykedvűen eszi mellette, a vérázott földön ülve, darab kenyerét.

De a vad csoport nem elégszik meg csupán a holtakkal, — még az élöre is kiterjed rablási vágyuk, egy még élő harcosost is ki akarnak végezni a helyett, hogy segitenének rajta, mert ruháitól vagy zsebeiben képzelt értékes holmijaitól akarják őt megfosztani. Ott áll a vasvillás gazember, öldöklő fegyverét a szegény katona sebeitől tátongó mellének szegezve. A félig felemelkedő s nagy kinnal egyik karjára támaszkodó katona ünnepélyesen fölemeli jobb karját, mintha Isten átkát akarná lehívni az elfaj-

zott szörny fejére; hátrább áll egy boszorkányszerű vén banya, ki ördögi vigyorgással nézi e pokoli jelenetet. — A vér megfagyott ereinkben — szemünk káprázott, — ez lehetetlen! — ez nem való! — — kiáltánk — s revolverünket elsütöttük a csöcselék-csoport közé. A lövés nem tévesztette el hatását; a löporfüst még nem oszlott el, s a ragadozó csoport minden irányban szétfutott, ott hagyva véres prédáját is.

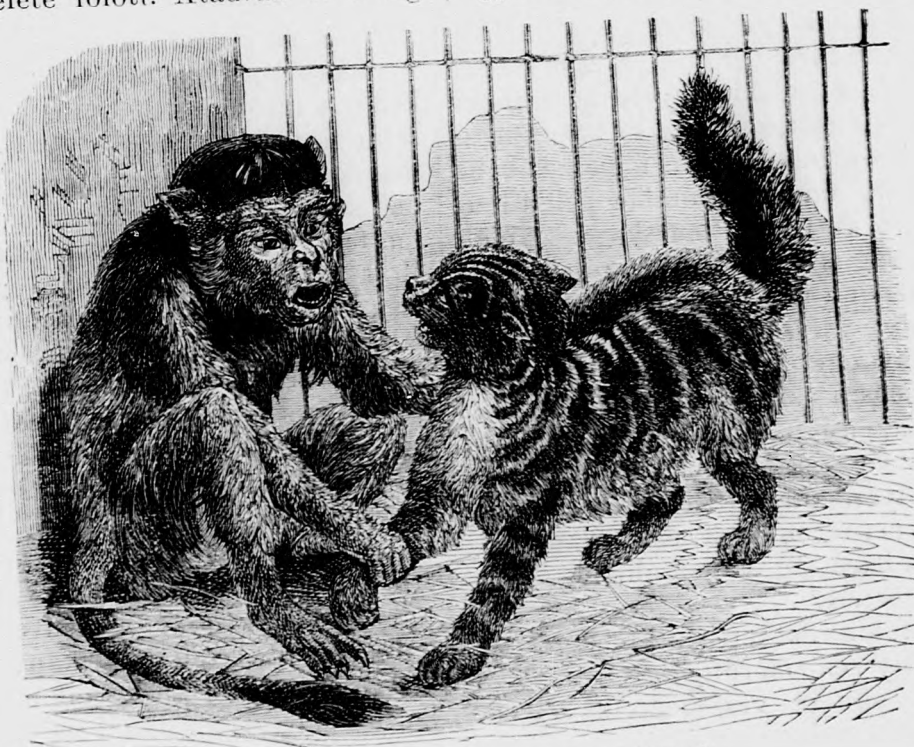
A haldokló katonát magunkkal vittük; utközben elbeszélte, hogy ama vasvillás szörnyeteggel egy negyedóránál tovább alkudozott élete fölött. Átadtuk őt a leg-

A Kucsma-hegy Erdélyben.

(Képpel.)

Beszterczétől másfél órai távolban fekszik Kucsma nevű helység, mely a közkedveltségü s elég korán elhalálozott báró Löwenthal Sámuel, Erdély egyik szabadszelleme főúrnak birtoka volt.

A Löwenthal-család sokáig szegény volt, de a családi monda szerint a család egyik tagja mint iskolamester a múlt század elején beszállott egy szegény emberhez. Vascsorát kér s a sült disznóhus mellé ugorkasalátát adtak, e mellé meg oda állítottak egy 10 kupás (20 itcze) üvegeben ecetet; az

A jó barátok. (Lásd szövegét az 526. lapon.)

közelebbi táborig kórházban, hol azonban a vérvesztés és a kiállott halálfélelem következtében kis idő múlva meghalt.

S minden háboru — nem csak a 66-iki — gazdag ily iszonyatos, mély szomorúsággal eltöltő, szörnyű jelenetekben, melyek annál gyakoribbak és annál rémitőbbek, minél alacsonyabb fokán a miveltségnek és felvilágosultságnak áll a nép, mely azoknak tényezője.

ecetes üveg jókora dugója összerücskölt pergament volt.

A kíváncsi és tudákos iskolamester kibontogatja, kiegyengeti, s bámulva látja, hogy a pergament: családja adománylevele volt. — Ezzel visszaperli ősi jószágait s báróságot is szerez. Ösfészkek pedig épen ez a Kusma, vagy Kucsma.

A helységtől északnyugatra alig óránegyed távolságra van a képünkön látható Kusma- vagy Kucsmahegy (Zenkenberg); itt a fővénykő néhány réteget képez az oldalban, s ezeken felül van egy kis tér; ennek közepe táján a süveges főhöz hasonló

nagy kő. Lehet, hogy a helység is innen vette nevét; s valóban meglepő szép tájkép terül el a néző szemei előtt. A természet játéka bámulatra ragad, látva e süvegesfő-alaku nagy követ, mely tán több ezer év előtt gurult oda, s különösen holdvilágos éjjel szinte rémletes hatást gyakorol a szemlélőre.

A jó barátok.

(Képpel.)

Régi példabeszéd, hogy a kutya és macska közt nem létezhetik barátság; de arra bátran felelhetünk egy másik, szintén elég régi példabeszéddel: „Nóta az csak, nem beszéd!” — mert a ki figyelemmel kíséri házi állataink életét, s főleg a ki házi állatai mivelésével és nevelésével foglalkozik, az tapasztalhatja, mint számtalan példa mutatja, hogy a kutya és macska közt igen meleg barátság is létezhetik. A kutya azért üldözi rendszeren a macskát, mert mindig találkoznak oly nyers, durva természetű emberek, kik élvezetet lelnek abban, ha az állatokat egymásra uszithatják . . .

De hát majom és macska közt vajjon létezhetik-e barátság? — Mind a kettő ingerlékeny, szeszélyes, türelmetlen teremtség; az ilyen egyforma természetű embereknél ritkán tartós a barátság, vajjon állandó lehetne-e az állatoknál? . . .

Egy külföldi állatkertben kísérletet tettek, és az fényesen sikerült. Egy új majmot hoztak, mely annyira veszekedő, incselkedő természetű volt, miszerint sehogy sem akart megférni többi majomtársaival, s így kénytelenek voltak majom urfit egy külön ketrecbe zárni. Hja, de akkor meg annyira unta magát, hogy majdnem búkórba esett, nem volt étvágya, nem játszott, csak kedvetlenül gubbaszkodék, úgy hogy drága életét kezdték féltetni. Az igazgatónak eszébe jutott, hátha laktársat adnának, vajjon nem vidítaná az fel ő majomságát? . . . De mi legyen az? . . . S íme egy szép czirnos cziczát ért ezen kitüntetés.

Betették őt a majomhoz. A czicza egy ideig felborzolt szőrrel s görbe háttal nézett a majomra, az meg ő rá bámult, de egy idő múlva a czirnos, észrevéve, hogy fogságba esett, busan meghuzta magát egy sarokban.

A majom egy ideig nézte, aztán apránként közeledett, s végre meghuzta a farkát. Pedig az tudva lévő dolog, hogy minden tisztességes macska nagyon sokat tart a farkára, és a czirnos is nagyon rossz néven vette ezen, macska fogalmi szerint igen illetlen tréfát, s oly hirtelen pofon ütötte a majmot jobbról-balról, hogy ott maradt a karmainak helye. Majom urfi visitva felkapaszkodék mászó-fájára, a czicza pedig hatalmasan csapkodta a földet szép karikás farkával; de nemsokára megunt a majmot szemmel tartani s gömbölyűre összegöngyölgeté magát, első lábával erősen betakarta orrát s aludni készült.

Ekkor majom urfi nesztelenül leereszkedék a fáról s melléje ült, a legnevetesebb fintorjákat vágva, s látván, hogy a macska nem mozdul, bátorságot vett magának s megcsipte a czicza fülét, mire ez ijedten felugrott, s most komolyan összekaptak. Volt aztán visitás és nyávogás, a mennyi csak kellett; de midőn kifáradtak, egymással szemközt leültek és farkasszemet néztek. Ki tudja azonban, mit olvastak egymás szeméből, mert ezentul megkezdődék a barátság, s néhány nap múlva már együtt ettek és este szépen egymás mellé feküdtek a puha szénába.

A czicza most már csak akkor haragszik meg barátjára, ha farkát meghuzza, mire annak valóságos szenvedélye van, — hanem akkor rendszeren kikap; de végre belátták, hogy egyiknek mindig okosabbnak kell lennie a másiknál és engednie, s így aztán csakhamar helyreáll a béke.

Azonban a majom is megtanulta, hogyan veheti elejét a pofozásnak; a mint észreveszi, hogy czirnos barátnője türelme fogytán van, azonnal megragadja a pofozásra kész kacsókat és nagyon is barátságosan megszorítja, — képünk épen ily állásban ábrázolja a kedves barátokat, — de a jövő perczen ismét vigan, a legjobb kedvvel játszadoznak, kergetik egymást, s ha a játékban kifáradtak, egymás mellé ülnek s tán — mesélgetnek egymásnak; — ejnye beh kár, hogy nem értjük az ő nyelvöket!

Adomák.

(Képpel.)

— **Csak szárítja.** Libát lopott a purdó, meg is koppasztotta, nyársra is huzta s javában forgatta a tűz fölött, midőn egyszerre ott terem az uraság hajduja s ráförmed:

— Megállj, gaz kölyök! Hát te olyan jól értesz a lopott liba sütéséhez?

— Dehogyan sőt, dehogyan sőt, t-kintetes hajdú uram! — felel a cigánygyerek, — beleesett a tóba, lucskos lett, s én csak szárítom, hogy ne fáz-zsék a seginy pára!

— **Bizony én sem!** Folyt az exámen az elemi iskolában; az apró muzsáfiak ugyancsak igyekeztek jó feleleteket adni, s nagy öröklődésökben nem ritkán bizony megbicsaklott a nyelvök. Egy göndörhaju, eleve szomjú kis fiú különösen ki akart tenni magát, s midőn felhítták, sebesen pergette a szavakat — mint a víz. Hanem a nagy hadarás közt egyszer nagyon furcsát talált mondani; e mondatot: „soha se essem szerencsétlenségbe,“ így badarta ki:

— Soha se ettem szerencsétlenségbe . . .

— **Bizony én sem!** — szólt közbe mosolyogva az elnöklő esperes.

Krónika.

— **Árvaház.** A hercegprimás Esztergamban árvaházat fog építtetni.

— **Kormányozható léghajó** volt látható a napokban Pesten, a Köztelek helyiségeiben. A feltalálók Bodonyi és Müller hazánkiai. Nevezetes a léghajónál, hogy felemelkedése nem léggömb, hanem gépezet által történik. A feltalálók még a hó végén kísérletet szándékoznak tenni találmánnyukkal. Megemlítjük még, miszerint daczára an-

nak, hogy az összes készülék (a hajókosárt leszámítva) öntött vasból áll, mégis az egész alig nyom három mázsát, s a feltalálók állítása szerint tizenhét mázsát képes fölemelni, azaz elbírní. Erősebb szerkezetűt szükség esetében könnyen lehet készíteni.

— **Garibaldi,** a nagynevű olasz hős, legközelebb meg fogja látogatni Bécsset, hogy a világiállítást megszemlélje. Bécsben levő barátai és tisztelői nagy előkészületeket tesznek fogadtatására.

— **Gazdag termés.** Egy szegedi polgár szőlőtökéjén 1243 fürt szőlő van. Sokan mennek nézni a nevezetes termést. Hej! csak sok helyen századrésze lenne a tökén, az is vig szüretre nyujtana kilátást!

— **Gyöngyösről** azt írják nekünk, hogy a kolera ott is nagyban szedi áldozatait; naponkint 15—20 halálozás is fordul elő. Tudósítónk azt is közli, hogy az ottani gyógyszerésznek, Kern urnak, 16 éves kedves leányát, Leónát is elragadta e kegyetlen járvány, szüleinek és ismerőseinek végtelen fájdalomára. Osztozunk a sujtott szülők mély bánatában, melyet vajha enyhíthetne az idő gyógyító keze.

— **Az angol trónörökös** anyyira megszerette hazánkat, hogy az őszre ismét eljő s a gödöllői fejedelmi vadászatokban is részt vesz. Egy mulató-tanyát is akar kibérelni Gödöllő környékén.

— **Ezt jó tudni.** A színes irónok legnagyobb része mérges, különösen pedig a zöld, sárga és veres irónok, melyek méregtartalmu ásványos festékekkel vannak készítve. Miután a gyermekek gyakori szokása, hogy az irónokat szájokba veszik, rágnak sat., azáltal sokszor káros következményeket vonnak magukra s különféle bajoknak és betegségeknek teszik ki magukat. Tehát vigyázat, ha ily színes irónokkal rajzolunk!

— **A városi főreáltanoda** vízvezetékének egyik csövéből ma (aug. 12.) kibocsátott vízből két perc alatt egész csomó undorító, eleven eviczkélő állatkát fogtunk össze, egy sűrű vászondarabon. — Vannak köztök 10—12 vonalnyi hosszú, vérvörös, pióczaalakúak, poloskaszereűek mind alakra, mind nagyságra nézve, csak úgy hemzsegnék a vízben. S ezen utálatos, irtóztató állapoton nem bír segíteni senki! S ezt a vizet itta még nem rég közel 900-nyi növendék! N. F.

— **A pápa** a czernoviczi örmény templomnak ajándékot adott. Ez egy ezüst kehelyből áll, mely a lehető legfinomabb modorban van készítve s az olasz ezüstművészet valódi remekét képezi. — A kehely alján Mózes, Aron és Melchizedék alakjai állanak: oldalán e szavak olvashatók: Pius IX. Ecclesiae Armenorum Czernoviensi dono dedit. (IX. Pius ajándékol az örménynek czernoviczi egyházának.)

A nagyvilágból

— **Hajón szállított ház.** New-Yorkból egy nagy, fából készített szállodát küldtek gőzhajón San-Domingóba, a Szamana-öböl partján építendő új város számára. Ezen szálloda, mely szétszedhető s darabonként rakatott a hajóra, ha ismét összeállítatik, 200 láb magas és 40,000 köblábnyi tért foglal el, azonkívül még melléképületei is vannak a konyhák, éléstárak és istállók számára. Ugyanazon hajón utaztak oda a Szamana-öböl társulat ügynökei is, kik az alapítandó város számára a legalkalmasabb helynek kiválasztásával bizattak meg.

— **Hány vendég lehefett ott?!** Egy bál alkalmával, melyet az Egyesült-Államok elnöke az idén adott, elfogyott: 6000 db. vajjas kenyér, sonkszelettel; 4000 darab vajjas kenyér, füstölt marhanyelv-szelettel; 5000 darab vajjas kenyér husajttal; 10,000 sült osztriga à la Baltimore, 6000 kagylós osztriga; 6000 marinírozott osztriga; 400 font bonbon, 400 font kalács; 6000 tojást használtak el mayonaisnek; 2500 nagyobb, 6000 kisebb cipő; 425 sonka különféle kép elkészítve, 200 tuczat fürj, 400 darab fogoly, 1000 itcze csokoládé, szintannyi thea, 1500 itcze kávé és szintannyi borpunca.

Ezekon kívül még egészen rendkívüli étkek is fordultak elő, ugymint: 15 vad pulyka, „indián-módra nevelve“, s több efféle új csodasültek. — Jó étvágyuk lehetett a tisztelt vendégeknek! —

Talányok.

1) — **Bogdánfi Lajostól.** —
Lóugrás szerint megfejtendő:

kend	bá-	föl-	a	ten,	nyó,	szé-	bá-
vit-	mi	a	ból.	be	szo-	la-	kend
szo-	dol-	kő!	Hogy	a-	jót	ban	E-
Kjib,	te	a	dá-	S nem	jut,	A	az
lá,	a	gát!	tyuk	ád,	la-	száll,	kot-
lad-	és	lá-	ve-	ra	kol,	jó	bent?
ki	Még	gál	Itt	kik	Lám,	ko-	föl-
föl	sz-	rik	a	dá-	is	itt-	csak

2) — **Túsky Lujzától.** —

2. 1. Favágáshoz néha szükséges.
2. 3. A lélek s test csak így kedves.
3. 2. 1. Faluhelyen ritkán látod.
- 1-3. Minden házban feltalárod.

— **Policzer Józseftől.**

3) 4)

● y P P

P p

P p

5) Kéttagu a nevem,
Hat betüből állok,
Retteg engem minden,
Főleg éjjel járok.

Első három betűm
Hogyha veszed: vagyok
Ige, dolog, melyet
Végeznek munkások.

Ez igének végső
Betűjét kettőzve,
Gyakran láthattuk már
Kard fölött is győzve.

Többi három betűm
Jelent oly élelmet,
Mely, tejből készítve,
Kedves a gyermeknek.

6) — **Hj. Ludvig H Lajostól.** —

1 V K K V

Megfejtési határidő **szeptember hó 20-dika.**

TARTALOM.

Fekete Linka. Beszély. — Meleg szobában . . . Vers.
— A fehér farkas. Mese. — Vihar közben a havasokon.
(Képpel.) — A csatamezők hyenái. (Képpel.) — A Kucsma-hegy Erdélyben. (Képpel.) — A jó barátok. (Képpel.)
— Adomák. (Képpel.) — Krónika. — A nagyvilágból. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők:
A „Kis Vasárnapi Ujság“ szerkesztőségének. Pest, egyetem-utca 4. sz.

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**

Kiadja és nyomatja: **Franklin-társulat** magyar irodalmi intézet és könyvnyomda. Budapestben (egyetem-utca 4. sz.).